

Ζαφειράκη διεκρίθησαν ἐπὶ ἐκλογικοῖς κατορθώμασιν, ἀποσπάσαντες τὰ ἐγκάρδια ἀπάντων συγχαρητήρια.

Η'.

Ἡ ψηφοφορία ἔληξεν· αἱ κάλπαι ἐκλείσθησαν, ἀνοίγεισαι δ' ἐκ νέου ἀνέδειξαν διὰ μεγίστης πλειοψηφίας βουλευτὴν τὸν Ζαφείριον Τριάντην, δωρήσασαι οὕτω πατέρα εἰς τὸ ἔθνος, υἱὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προστάτην εἰς τὸν λαόν.

Αἱ ζητωκραυγαὶ ἀνεστάτωσαν τὴν πόλιν. . . ἡ οἰκία τοῦ νικητοῦ ἐκινδύνευσε νὰ καταπέσῃ· αἱ μουσικαὶ ἐθορύβουν μεμιγμέναι μετὰ τῶν ἀπαισιῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν, τῶν ὁποίων τὸ νευρικὸν σύστημα ἀσπλάγχχνως διετάραξαν. . . Ὁ ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ ἀπήγγελλε λογίδρια μὴ ἀκούμενα. . . καὶ μόλις περὶ τὴν πρωΐαν κατώρθωσε ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον.

Θ'.

Περιχαρὴς ὁ Ζαφειράκης τὴν ἐπιούσαν περιέτρεχε τὴν πόλιν εὐχαριστῶν τοὺς πάντας.

Αἱ μητέρες συνεχαίροντο τὴν μητέρα του, καὶ οἱ πατέρες τὸν πατέρα του. Εἰς πάντας τοὺς υἱοὺς ὑπεδεικνύετο ὡς παρὰδειγμα ἀξιομίμητον. . .

Καὶ κᾶπου-κᾶπου μόλις ἤκουετο ἀκαταλογίστος τις, φθονερὸς καὶ ἰδιοτρόπος, ἀναφωνῶν ἐπὶ τῇ διαβάσει του :

— Μπρέ! τὸν χάχα!!

Δ. Γ. Κ.

Ὁ δαρνοστεφὴς τῆς «Καρδιάς» ποιητὴς καὶ ἰσάδελφος ἡμῶν φίλος κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐστία» τὴν ἀνωτέρω κοινωνικὴν εἰκόνα ἣν καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως μεταφέρομεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Ἀπόλλωνος» πεποιθότες ὅτι θέλομεν ἐν πολυλαῖς εὐχαριοτήσεσιν τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ. Σημ. Διευθ.

Ο ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ (1)

Ὁ Βελισάριος, ἐπαίτων, ἐβάδιζε πρὸς παλαιὰν καὶ κατεστραμμένην ἑπαυλιν, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν ἡ οἰκογένειά του. Εἰς τὸν ὁδηγὸν του εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ὁδόν, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος αὐτοῦ διακεχυμένη εὐγένεια, ἤρκει ὅπως τὸν φανερῶσῃ. Ἀφικόμενος τὸ ἐσπέρας εἰς χωρίον τι, ὁ ὁδηγός του ἔστη πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινός, ἣτις καίτοι ἀπλῆ, εἶχε τι τὸ ἐπιδεικτικόν.

Ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἐπανήρχετο, μὲ τὴν δίκειλλαν εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ στάσις, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γέροντος τούτου ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν του. Τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο, Ἀρχαῖος στρατιώτης, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος. Στρατιώτης! εἶπεν ὁ χωρικός, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀνταμοιβή σας! Μεγίστη δυστυχία δι' ἓνα

(1) Ὁ Βελισάριος ἀχμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἦν ὁ πρῶτος ἥρωας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Περιπεσὼν ὁμως εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος ἐστερήθη τοῦ ἀξιώματός του, καὶ τυφλὸς περιήρχετο ζητῶν τὸν ἄρτον του.

ἡγεμόνα εἶνε, εἶπεν ὁ Βελισάριος, νὰ μὴ δύναται ν' ἀγοράσῃ τὸ αἶμα ὅπερ δι' αὐτὸν ἔχυσαν. Ἡ ἀπόκρισις αὕτη συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ χωρικοῦ, καὶ προσέφερεν ἄσυχον εἰς τὸν γέροντα.

Σᾶς παρουσιάζω εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του γενναῖον ἄνδρα ὑπομένοντα θαρραλέως τὴν σκληροτέραν δοκιμασίαν τῆς ἀρετῆς. Φίλε μου, προσέθηκε, μὴ αἰσχύνησθε διὰ τὴν κατάστασίν σας ἐνώπιον ὑμῶν οἵτινες γνωρίζομεν τὴν δυστυχίαν. Ἀναπαύθητε, μετ' ὀλίγον θὰ δειπνήσωμεν. Ἐν τῷ μεταξύ εἰπέτε μοι παρακαλῶ, εἰς τίνας πολέμους παρευρέθητε. Ἐπολέμησα εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τῶν Γότθων, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος, εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατὰ τῶν Βανδάλων καὶ Μαύρων.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ χωρικός δὲν ἠδυνήθη νὰ πνίξῃ βαθὺν στεναγμόν. Οὕτω, εἶπε, ἠκολουθήσατε τὸν Βελισάριον εἰς ὅλας τὰς στρατείας αὐτοῦ; — Μάλιστα, δὲν τὸν ἐγκατέλειψα ποσῶς — ὦ τὸν ἐξαιρετὸν ἄνδρα! ὅποια ψυχικὴ διάθεσις! ὅποια εὐθύτης! ὅποια μεγαλοφροσύνη! Ζῇ; ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου οὐδὲν ἤκουσα περὶ αὐτοῦ ἀπὸ εἰκοσαετίας. — Ζῇ — Ἀ! ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ καὶ παρατείνῃ τὸν βίον του! — Ἀν ἤκουεν ὑμῶν θὰ συνεκινεῖτο διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὰς σας! Καὶ πῶς λέγουσιν ὅτι διάγει εἰς τὴν Αὐλὴν; πανίσχυρος; λατρεύμενος ἀιαμφιβόλως; — Ἀλλοίμονον! γνωρίζετε ὅτι ὁ εὐτυχὴς φθονεῖται — Ἀ! πῶς ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ μεγάλου ἀνδρός; Οὗτος εἶνε ὁ προστάτης καὶ ἐκδικητὴς τοῦ κράτους του. — Εἶνε πολὺ γέρων! — Τί πειράζει; ἐν ταῖς συμβουλαῖς θὰ ἦνε, ὅποῖος ἦτο ἐν τοῖς πολέμοις, ἡ δὲ φρονησίς του, ἂν ἀκούωσιν αὐτοῦ, θὰ καταστῇ ὠφελιμωτέρα ἔσως τῆς ἀνδρείας του. Πόθεν ἐγνωρίσατε αὐτόν, ἠρώτησεν ἐν κατανύξει ὁ Βελισάριος. Ἀς καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ὁ χωρικός· θὰ μᾶς ἔφερε μακρὰν ἢ ἐρωτησίς σας.

Ὁ Βελισάριος δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς ὅτι ὁ ξενίζων αὐτὸν θὰ ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ του, ὅστις εὐχαριστημένος ἐξ αὐτοῦ ὦν, τὸν ἐπῆνει. Ὁ χωρικός κατὰ τὸ δεῖπνον τὸν ἠρώτησε τὰ συμβάντα τῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἀνατολὴν πολέμων, χωρὶς νὰ λαλήσῃ περὶ Ἀφρικῆς. Ὁ Βελισάριος δι' ἀπλῶν ἀποκρίσεων ἠύχαρίστησεν αὐτὸν πληρέστατα. Πίωμεν, τῷ εἶπεν ὁ ξένος πρὸς τὸ τέλος τοῦ δείπνου, πίωμεν ὑπὲρ τῆς υἱείας τοῦ ὑμετέρου στρατηγοῦ, καὶ εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τόσα ἀγαθὰ, ὅσα κακὰ μ' ἐπροξένησε! — Αὐτός! ὑπέλαθεν ὁ Βελισάριος, σᾶς ἐκακοποίησε! — Ἐπραξέ το καθήκόν του· δὲν παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο. Ἀλλά, φίλε μου, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ συμπονῶ τοὺς δυστυχεῖς. Ἀφ' οὗτου ἐστρατεύσατε κατὰ τῆς Ἀφρικῆς, εἶδετε τὸν βασιλέα τῶν Βανδάλων, τὸν ἀτυχῆ Γελίμερον, ὁδηγούμενον ἐν θριάμβῳ ὑπὸ τοῦ Βελισαρίου εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ὁ Γελίμερος ἐκεῖνος φιλοξενεῖ ὑμᾶς, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐδειπνήσατε. — Σεῖς ὁ Γελίμερος! ἀνέκραξεν ὁ Βελισά-

ριος, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν παρέσχεν ἀποκατάστασιν ἀξιωτέραν ὑμῶν! τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ. — Ἐτήρησε τὴν ὑποσχασίν του μοι προσέφερεν ἀξιώματα, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθην αὐτά. Ὁ πεπτωκὸς ἡγεμὼν ὡς μόνον ικανοποιήσιν θέλει τὸν ἀφανῆ βίον. — Σεῖς ὁ Γελίμερος! — Ναί, ἐγὼ αὐτός, ὁ πολιορκηθεὶς, ἀνένθυμεισθε εἰς τὸ ὄρος Πάκονα. Ὑπέφερα ἐκεῖ κακὰ ἀνήκουστα. Ὁ χειμῶν, ὁ λιμός, τὸ φρικτὸν θέαμα ὀλοκλήρου λαοῦ κατεχομένου ἐξ ἀπελπισίας, καὶ ἐτοίμου νὰ καταφάγῃ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας του, ἡ ἀκάματος φροντίς τοῦ καλοῦ Φάραξ, ὅστις περὶ ἐμέ, δὲν ἐπαύετο παρακαλῶν με θερμῶς ὅπως φεισθῶ ἐμαυτοῦ καὶ τῶν ἐμῶν, τέλος ἡ δικαία μου ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ ὑμετέρου στρατηγοῦ, μ' ἠνάγκασαν νὰ παραδώσω τὰ ὅπλα. Μεθ' ὁπόσης ἀπλότητος καὶ μετριοφροσύνης μ' ἐδέχθη! ὁπόσων τιμῶν μ' ἤξιωσε! πῶς μὲ περιποιεῖτο! πῶς ἐσεβάσθη τὴν δυστυχίαν μου! Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ζῶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ· δὲν παρῆλθεν ἡμέρα χωρὶς νὰ εὐχηθῶ δι' αὐτόν.

Ἀναγνωρίζω καλῶς, εἶπεν ὁ Βελισάριος, τὴν φιλοσοφίαν ἐκείνην, ἥτις ἐπὶ τοῦ ὅρους ἐφ' οὗ τόσον ἔχετε ὑποφέρει, σὰς ἔκαμε νὰ ψάλλητε τὰς δυστυχίας ὑμῶν νὰ μειδιᾶτε περιφρονητικῶς ἐνώπιον τοῦ Βελισαρίου, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου αὐτοῦ, νὰ φυλαξίτε ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν, πρὸς ἐκπληξιν τοῦ αὐτοκράτορος. Φίλε, ὑπέλαβεν ὁ Γελίμερος, ἡ ἰσχὺς καὶ ἀδυναμία τοῦ πνεύματος, ἐξαρτῶνται πολὺ ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ θεωρεῖν τὰ πράγματα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐθεώρησα τὸ πᾶν ὡς παίγιον τῆς τύχης, ἐνισχύθην ὑπὸ τοῦ θάρρους καὶ τῆς σταθερότητος. Ὑπῆρξα ὁ ἡδυπαθέστερος βασιλεὺς τῆς γῆς, καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἀνακτόρων μου, ὅπου ἔπλεον ἐν τῇ τρυφῇ, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πολυτελείας καὶ ἀνανδρίας, περιῆλθον αἴφνης εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μαύρων, κατεκλινόμεν ἐπὶ τὸ ἄχυρον, ἐτρεφόμενη ἐκ κριθῆς χονδρῶς κεκομμένης καὶ μόλις ἐφημένης ὑπὸ τὴν σποδόν, εἰς τοιαύτην δὲ ὑπερβολικὴν δυστυχίαν ἔφθασα, ὥστε εἰς ἄρτος πεμπόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μου δι' οἶκτον, ἦτο δι' ἐμέ δῶρον ἀτίμητον. Ἐκεῖθεν δέσμιος ἤχθην ἐν θριάμβῳ. Μετὰ ταῦτα θὰ μὲ κρίνητε ὅτι πρέπει νὰποθάνω ἐκ θλίψεως, ἢ νὰ ὑψωθῶ ὑπεράνω τῶν μεταβολῶν τῆς εἰμαρμένης.

Ἐχετε δίκαιον τῷ ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος, πολλὰ εἰσι τὰ παρηγοροῦντα ὑμᾶς αἴτια· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νέον τι πρὶν ἢ χωρισθῶμεν.

Ἀμφότεροι μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐκοιμήθησαν.

Ὁ Γελίμερος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὶν ἢ πορευθῆ πρὸς καλλιέριαν τοῦ κήπου του, ἦλθε νὰ ἴδῃ ἂν ὁ γέρον ἀνεπαύθη καλῶς. Εὗρεν αὐτὸν ὄρθιον, μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοιμον πρὸς ὁδοιπορίαν. Πῶς! τῷ εἶπε, δὲν θὰ μείνητε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μεθ' ἡμῶν; Μὲ εἶνε ἀδύνατον, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος· ἔχω σύζυγον καὶ τέκνα στενάζοντα ἐκ τῆς ἀπουσίας μου. Χαῖρε, καὶ μὴ ποσῶς θορύβου δι' ὅσα λείπονται νὰ σὰς εἰπῶ· ἐγὼ ὁ πτωχὸς τυφλός, ὁ γέρον στρατιώτης, ὁ Βελισάριος τέ-

λος, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ὑποδοχὴν. — Τί λέγετε; τίς Βελισάριος — ὁ Βελισάριος ὅστις ἐναγκαλιζέται ὑμᾶς! — Ὑψιστε! ἐκραύγασεν ὁ Γελίμερος ἐπτοημένος καὶ ἔξω φρενῶν, ὁ Βελισάριος εἰς τὸ γῆρας του, ὁ Βελισάριος τυφλός, ἐγκαταλελειμμένος! Ἐπραξαν χειρότερα, εἶπεν ὁ γέρον. παραδοθεὶς εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀνθρώπων ἐτυφλώθη. Ἄ! εἶπεν ὁ Γελίμερος μὲ κραυγὴν θλίψεως καὶ τρόμου, εἶνε δυνατόν; καὶ ποῖα τέρατα. . . . οἱ φθονεροί, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος. Μ' κατηγόρησαν ὅτι ἐπέβλεπον τὸν θρόνον, ὅτε μόνον τὸν τάφον ἐσκεπτόμην. Τοὺς ἐπίστευσαν, μὲ ἔρριψαν εἰς τὰ δεσμά. Ὁ λαὸς τέλος διηγέρθη καὶ ῥήτήσατο τὴν ἐλευθερίαν μου. Παρεδόθη εἰς τὸν λαόν, ὅστις δίδων μοι τὴν ἐλευθερίαν, μ' ἐστέρησε τοῦ φωτός. — Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ! — Τοῦτο πρὸ πάντων μ' ἐπλήγωσε. Γνωρίζετε μετὰ ποίου ζήλου τὸν ὑπρέτησα. Τὸν ἀγαπῶ εἰς ἐτι, καὶ τὸν λυποῦμαι διότι περιστοιχεῖται ὑπὸ κακῶν δυσφημούντων τὸ γῆρας του. Πᾶσαν ὁμῶς σταθερότητα ἀπώλεσα, ὅτε ἔμαθον ὅτι αὐτὸς ὁ ίδιος εἶχεν ἀναγγεῖλει τὴν ἀπόφασιν. Οἱ ἐκτελεσταὶ αὐτῆς δὲν εἶχον τὸ θάρρος, οἱ δῆμιοι ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας μου. Τετέλεσται! χάρις τῷ Θεῷ ὀλίγας ἔτι στιγμὰς ἔσομαι τυφλός καὶ πτωχός. Καταδέχθητε, εἶπεν ὁ Γελίμερος, νὰ διέλθῃτε μετ' ἐμοῦ τὰς ἐσχάτας στιγμὰς τόσῃ ὥραίᾳ ζωῆς. Γλυκεῖα παρηγορία θὰ ἦτο δι' ἐμέ τοῦτο, εἶπεν ὁ Βελισάριος, ἀλλ' ἀνήκω εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ πορεύομαι ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Χαῖρε.

Ὁ Γελίμερος τὸν ἐνηγκαλίζετο, τὸν κατέβρεχε διὰ τῶν δακρύων του καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῇ αὐτοῦ. Τέλος τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ· ἀκολουθῶν δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτόν· ὦ εὐτυχία! ἔλεγε, ὦ εὐτυχία! τίς δύναται νὰ κομπάζῃ διὰ σέ; ὁ ἥρωας, ὁ δίκαιος, ὁ σοφὸς Βελισάριος! . . . Ἄ! ἤδη πλέον πρέπει νὰ θεωρῶ ἐμ' αὐτὸν εὐτυχῇ καλλιέργων τὸν κῆπον μου. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ βασιλεὺς τῶν Βανδάλων ἔλαβε τὴν δίκελαν αὐτοῦ.

(Marmontel)

Ἐν Ἀθήναις 24 Αὐγούστου 1883.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀξιόλογος κυρία, ἥτις ἠγάπα λίαν τὴν Μουσικὴν, ὑποβαλοῦσα ποτὲ εἰκόνα τῆς τινὰ τῷ Roussin, τῷ διασήμε τούτῳ, ἀλλὰ πτωχῷ ζωγράφῳ, ἐζήτησε τὴν γνώμην του. Ἐκεῖνος τῇ ἀπεκρίθη, μετὰ μικρὰν σκέψιν.

— Κυρία μου, διὰ νὰ γείνετε τελεία ζωγράφος δὲν σὰς λείπει παρὰ ὀλίγη . . . φτώχεια!

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ὑγιεινῆς τῆς ψυχῆς, ὁ πολὺς Φεουχτεροσλέβεν, λαλῶν περὶ συγχρόνου ποιήσεως, ἐπάγει τὰ ἑξῆς